

از خاکستر فرخنده چه به جا خواهد ماند؟

چه می‌خواهیم به جا بماند؟

این مهمترین سوالی است که همه عزاداران این دوشیزه شهید ما باید از خود بپرسند. مطمئن باشید. حکومت از نخستین ساعت این سوال را کرده است و به آن پاسخ داده است. پاسخ اینست :

چند جوان و چند پیر عصبی دختری را با اتکا بر اطلاعات غلط سنگسار کرده اند و به آتش کشیده اند. این اطلاع یعنی اطلاع قرآن سوزی نادرست بود. پس این حادثه یک حادثه متفرقه است، مثلی که هرروز کسانی کسانی را میکشند. رئیس جمهور نیازی ندارد که درین مورد حرفی بزند و کسانی را از خود آزرده بسازد. وزیران سکوت کنند. کمیسیونی میسازیم و به درگاه شهیدان دعایی میکنیم و اگر ناگزیر شدیم، یکی دو قاتل را به دار میکشیم تا عزاداران آرام شوند و «وحدت ملی» صدمه نبینند. نباید کاری کنیم که مردم بفهمند که این قتل نمایانگر کثافت سیستم ما، نمایانگر غده های سرطانی است که ما و سلف ما و حامیان ما درین سرزمین کاشته ایم . پیش از فرخنده هزاران زن درین کشور به آتش کشیده شده اند. کسی صدای خود را نکشید. کاری کنیم که این آتش سوزی هم به زودی فراموش شود.

در جمع عزاداران فرخنده اما چیزی جدی تر در حال وقوع است که اشرف غنی و عبدالله آن را نادیده میگیرند:

آنها می‌خواهند شهید فرخنده آغاز آزادی و حق انسانی شان باشد. آنها می‌خواهند شهید فرخنده وسیله گذر از بحران بزرگ اخلاقی باشد که اسلامیزم لجام گسیخته افغانستان را به آن دچار کرده است. آنها می‌خواهند شهید فرخنده ختم سواستفاده مذهبی از کودکی و جوانی فرزندان ما باشد. ختم شستشوی مغزی فرزندان ما باشد. آنها می‌خواهند فرزندان ما مکتب بروند، پوهنتون بروند و مدرسه دینی را بگذارند برای آنهايي که در بوروکراسی دینی مصروف خواهند شد. آنها می‌خواهند استبداد دینی در کشور شان خاتمه یابد. آنها می‌خواهند پس ازین، هر دستی که بالای زنی در کشور ما بالا میشود، پیش از فرود آمدن قطع شود. آنها میدانند که درین راه دیگر نمیتوانند بر ملا و مولوی اعتماد کنند. آنها میدانند که حکومتی که درین لحظات دشوار اما تاریخی آنها را تنها میگذارد، اعتماد مردم را برای همیشه از دست میدهد .

این حکومت با سکوت خود ثابت میکند که در کنار جنایتکاران قرار دارد؛

معاش خوران همین حکومت، دست فرخنده را گرفته و به جلادان سپرده اند؛
کادر های همین حکومت شهادت فرخنده را توجیه شرعی کرده اند.

ازینروست که حکومت سکوت میکند!

فشار بیاوریم که این بالانشینان از سکوت خود بیرون شوند؛

فشار بیاوریم که بیایند و بگویند چه اقداماتی را برای خاتمه دادن به استبداد دینی انجام
خواهند داد؛

فشار بیاوریم که بیایند و بگویند چگونه امنیت و حق زنان را ضمانت میکنند؛

فشار بیاوریم که بیایند و بگویند چه راه حل هایی برای این بحران اخلاقی دارند و چگونه ملا
هایی را که ایجاد کننده این بحران اند به خانه های شان میفرستند و هرگونه نقش سیاسی را
از آنان سلب میکنند؟

نگذاریم حکومت بیاید و با دو تا حکم اعدام، امید بزرگ زنان و مردان افغانستان را تاراج کند.
بیشتر بخواهیم زیرا در پهلوی هم هستیم، یکپارچه هستیم و میتوانیم بیشتر به دست بیاوریم!!!

بر گرفته از فیس بوک کبیر امیر